

ת"פ 41071/03/14 - מדינת ישראל נגד טימור מגלשווילי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 41071-03-14 מדינת ישראל נ' מגלשווילי

בפני בעניין:
כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נילי תורג'מן

המאשימה

נגד

טימור מגלשווילי
ע"י ב"כ עו"ד יעל פינקלמן ניסן

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע לפניי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה שבה הוא הואשם בכתב האישום המתוקן, דהיינו: העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - העבירה של החזקת נכס וחוק העונשין, בהתאמה).
2. עובדות האירוע מושא כתב האישום נקבעו בהכרעת הדין, והמעין יעיין שם. בתמצית ולצרכי גזר הדין בלבד יצוין כאן, כי ביום 25.7.13 נערך בדירתו של הנאשם חיפוש על פי צו שיפוטי, אשר במהלכו נתפסו מספר חפצים.
- בסופו של דבר הואשם הנאשם, לאחר תיקון שנערך בעובדות כתב האישום, בעבירה של החזקת נכס בהתייחס לשלושה חפצים מתוך החפצים שנתפסו בחיפוש, כלהלן: (א) מצלמה דיגיטלית מסוג "קנון", (ב) מחשב נייד מיני מסוג "לנובו" ו-(ג) מחשב נייד מסוג "טושיבה". לגבי המחשב הנייד מסוג "טושיבה" הוכח כי הוא שייך למתלוננת, והוא אף הוחזר לה.
3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, הגם שהודה בהחזקת החפצים. הנאשם - מפי באת-כוחו - הוסיף וטען כי רכש את ההחזקה בנכסים כדין וכן כי בכל מקרה מתגבש במקרה דנא הסייג של "זוטי דברים". בנסיבות אלה נשמעו לפניי הראיות בתיק.
- בהכרעת הדין נדחו טענות הנאשם. נקבע, כי עובדות כתב האישום המתוקן הוכחו כדבעי. בנוסף, הטענה בדבר התקיימות הסייג של "זוטי דברים" נדחתה ולפיכך הורשע הנאשם במיוחס לו.

הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני הצדדים:

4. כראיות לעונש הגישה ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (הוגש וסומן 1/ע) וכן מאסר מותנה בר הפעלה (הוגש וסומן 2/ע). כעולה מגיליון זה, לנאשם, שהינו יליד שנת 1970, חמש הרשעות קודמות, רובן ככולן בעבירות רכוש. הרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם הינה בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה.
- בגזר הדין שניתן בעקבות הרשעתו הקודמת האחרונה הושת על הנאשם, בין השאר, עונש של מאסר בן 7 חודשים על תנאי, כשהתנאי הוא שלא יבצע עבירת רכוש כלשהי (ר' בגזר הדין 2/ע). אין מחלוקת כי עונש זה הינו בר הפעלה במקרה דנא.
5. ב"כ המאשימה עתרה להחמיר עם הנאשם, שהחזיק בחפצים יקרי ערך שלהם גם משמעות רגשית-סנטימנטלית; ובהקשר זה כיוונה ב"כ המאשימה במיוחד למחשב הנייד של המתלוננת, אשר הכיל מידע פרטי וחיוני שלה. לטענת ב"כ המאשימה, הגם שהעבירה של החזקת נכס הינה עבירה שהענישה הקבוע בצידה הינה מתונה, ביצועה מסב נזק רכושי רב. לפיכך - ועל אף שהענישה המרבית הקבועה בצד העבירה הינה שישה חודשי מאסר - עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר, שבין ענישה צופה פני עתיד לבין שישה חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.
6. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתרה ב"כ המאשימה להחמרה עם הנאשם, בין השאר נוכח עברו הפלילי המכביד והמאסר המותנה התלוי ועומד נגדו. ב"כ המאשימה הדגישה כי בעבר הקלו בתי המשפט עם הנאשם - כפי שנעשה במסגרת הרשעתו הקודמת האחרונה - אך בכל זאת הוא שב לסורו וחזר לבצע עבירות.
- בנסיבות אלה, כך לשיטת ב"כ המאשימה, אין כל מקום להקל פעם נוספת עם הנאשם, אשר אף לא נטל אחריות על מעשיו.
7. ב"כ המאשימה עתרה אפוא להפעלת עונש המאסר המותנה (2/ע), לגזירת עונש מאסר בפועל באמצע מתחם העונש ההולם, אשר ירוצה במצטבר להפעלת התנאי, וכן לענישה נלווית של מאסר על תנאי וקנס כספי.
8. ב"כ הנאשם ביקשה, מצידה, להקל עם מרשה. ב"כ הנאשם הדגישה שני עניינים אלה:
- ראשית**, הגם שהנאשם כפר באשמה, הוא הודה מיד בהחזקת החפצים שבמחלוקת, וניהל משפט ממוקד וענייני, בעיקר בטענות משפטיות. יתר על כן, אף המאשימה קיבלה חלק מטענותיו העובדתיות של הנאשם, והא ראייה לכך היא תיקון עובדות כתב האישום והשמטת חפצים נוספים, שהנאשם הואשם גם בגין החזקתם במסגרת כתב האישום המקורי.
- שנית**, עונש התנאי התלוי ועומד נגד הנאשם הינו עונש חמור מאוד, ואף עולה על הענישה המקסימלית שניתן להטיל בגין העבירה של החזקת נכס, בה הורשע במקרה דנא. בנסיבות אלה, הפעלת המאסר המותנה נגד הנאשם אינה מידתית ואינה ראויה.
9. בהקשר אחרון זה הפנתה ב"כ הנאשם לגזר הדין בת"פ (ראשון-לציון) 5224/03 **מדינת ישראל נ' קסיס** (2005). באותו מקרה החליט בית המשפט (כב' השופט א' הימן) להאריך תקופת תנאי של עונש מאסר מותנה בנסיבות דומות למדי, וזאת תוך איזון התוצאה המקלה בהטלת קנס כספי משמעותי (להלן - עניין **קסיס**). בנסיבות אלה עתרה ב"כ הנאשם להסתפק בענישה הצופה פני עתיד, דהיינו:

הארכת עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם.

ג.

דין והכרעה:

10. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40יג לחוק העונשין.

11. באשר לקביעת מתחם העונש ההולם עתירת ב"כ המאשימה היא מחמירה מדי, שכן הרף העליון המבוקש על ידה הוא העונש המרבי שניתן להשית בגין העבירה ופשיטא כי לא ניתן לומר שהאירוע דנא מצוי ברף החומרה המקסימלי לעבירה של החזקת נכס. כמעט אין צריך לומר כי ייתכנו מקרים חמורים בהרבה, כגון מקרים שבהם מדובר ברכוש שערכו עולה עשרות אם לא מאות מונים על הרכוש שהוחזק במקרה דנא.

אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות הספציפיות של המקרה דנא, בין ענישה צופה פני עתיד לבין שלושה חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות.

12. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, השיקולים הרלוואנטיים במקרה דנא הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - כאמור לנאשם, יליד שנת 1970, 5 הרשעות קודמות בגין עבירות שבעיקרן הן עבירות רכוש. מדובר ללא ספק בנסיבה מהותית לחומרה, בפרט נוכח העובדה שנגד הנאשם תלוי ועומד עונש של מאסר מותנה בר הפעלה, שאף בו לא היה כדי להרתיע אותו מלשוב ולבצע עבירות רכוש נוספות.

יחד עם זאת, יש להתחשב בכך שהרשעתו הקודמת האחרונה של הנאשם - שבגינה נגזר עליו בין השאר העונש המותנה האמור - הינה ישנה יחסית, משנת 2012, ומתייחסת למעשים ישנים ממש, משנת 2005. בנוסף, מאז אותה הרשעה עברו של הנאשם הינו נקי מהרשעות נוספות.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר באשמה ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא. יחד עם זאת, מעבר לכך שזוהי זכותו הבסיסית של נאשם לעמוד על ניהול משפטו במלואו (ור' גם בהוראות סעיף 40יא(6) סיפא לחוק העונשין), מקובלת עליו טענת ב"כ הנאשם כי במקרה דנא ניהול ההגנה היה יעיל וענייני, ולא הכביד והאריך שלא לצורך.

13. השאלה מרכזית הטעונה הכרעה במקרה זה היא השאלה אם ראוי ומוצדק להפעיל את המאסר המותנה, התלוי ועומד נגד הנאשם, כאשר אם התשובה לשאלה זו היא בשלילה ממילא לא ניתן לגזור על הנאשם מאסר כלל (כנובע מהוראות סעיף 56א) רישא לחוק העונשין).

התשובה לשאלה זו אינה פשוטה, שכן לנאשם עבר פלילי מכביד והוא אף לא נטל אחריות על מעשיו. יחד עם זאת שוכנעתי, כי בנסיבות העניין - לרבות בהתחשב בשיקולים שפורטו לעיל בעניין גזירת דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - לא יהא זה צודק להפעיל את עונש המאסר המותנה, שכן הפעלתו תהא בלתי מידתית בעליל.

14. אכן, מקובל עליו טיעון ב"כ הנאשם כי מדובר במקרה שדומה מהותית לעניין **קסיס**, ואני מוצא שהדרך שננקטה שם היא ראויה ומאוזנת. בנסיבות אלה, הדרך שננקטה בגזר הדין דשם, דהיינו: הארכת

המאסר המותנה בצד השתת ענישה כלכלית משמעותית, מתאימה גם לעניינו.

- ד. סוף דבר:**
15. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:
- (א) הארכה וחידוש של המאסר המותנה, בן 7 חודשים, אשר נגזר על הנאשם בת.פ. 52277-05-10 בבית משפט השלום ברחובות, לתקופה של שנתיים נוספות מהיום.
- (ב) קנס בסך של 5,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.
- הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.11.16 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.
- היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.
- ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.
- זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, י"ט אלול תשע"ו, 22 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.